

Men jeg har set, at man er så optaget af hos Venstre at afprøve den her tankegang, så man på det punkt i modsætning til spørgsmålet om skolefritidsordningers forældrerabat er villig til at sætte det kommunale selvstyre helt ud af kraft og overlade spørgsmålet om, hvem der skal drive hvilke arbejdspladser i kommunerne, til et udliciteringsråd på syv mand. Det vil jeg meget, meget fraråde. Det tror jeg vil være et helt utåleligt og uklogt indgreb i det lokale selvstyre.

Men i øvrigt er der jo at sige til det her med udlicitering, at hvis det var en mirakelkur, så er det jo mærkeligt, at den ikke er blevet brugt spor mere i den halvdel af Danmark, som har borgerlige borgmestre, end i den halvdel, som har socialdemokratiske. I de 110 kommuner, der har socialdemokratiske borgmestre, udliciteres 11 pct. af driftsbudgettet. I de 104 kommuner, som har Venstreborgmestre, udliciteres 11 pct. af driftsbudgettet.

Det er jo interessant, hvis der er en mirakelkur her, at den så er helt uopdyrket af de praktiske folk, der faktisk har et ansvar for at drive det her brændpunkt fra Venstres side, ja, bortset fra Farum. Men det minder mig nu mest om Newyorkerbørsen lige før krakket i 1929.

Ellers mener Venstreborgmestrene og Venstreborgmestrene, der ytrer sig i sagen, jo, at det er noget bragesnak, både det med skattestoppet og det med udliciteringen.

Og i det lys er det jo ganske interessant, at hvis det overhovedet er lykkedes for mig endnu at dechifre den dér overheadplanche, som hr. Anders Fogh Rasmussen angiveligt skulle have eller vitterlig har foredraget for mig tidligere, hvis det vil lykkes mig at forstå den i dybden, men det kan vi jo få belyst i den fortsatte polemik, så er den eneste forskel på den der overheadplanche, som var summen af de hemmelige notater, og så tabellen på side 120 i Finansredegørelse 1998-1999, at man har omregnet nogle tal til milliarder, og så har man indskudt én himmelsk forudsætning: at oven i den skræppe effektivisering, vi forudsætter de næste mange år, finder man lige 26 mia. kr. ekstra ved udlicitering svarende til, at man kan spare 65.000 offentligt ansatte.

Det er sådan set vist den eneste forskel, der er. Den lille detalje dér. Men hvis jeg har misforstået det, så vil jeg meget gerne belæres.

Jeg forstår, at fru Ulla Tørnæs har været ude og forklare nogle af medierne, at der var også en hel masse forudsætninger om, hvor mange man

kunne få i arbejde ekstra i det private erhvervsliv, men så vidt vi kan se, så er det nøjagtig de samme forudsætninger, man har taget fra finansredegørelsen. Men jeg lader mig selvfølgelig belære, hvis der er mere i det. Hvis der ikke er mere i det, så har jeg kommenteret det.

Venstre vil give mere velfærd. Det har vi hørt adskillige, meget følelsesbetonede salvselsfulde indlæg om. Men jo på områder hvor vi jo alle sammen er hundrede procent enige om, at det vil vi også. Og hvor vi også er enige om, på tværs af hvem der regerer lokalt, at der hvor sygehusene osv. skal fungere, er det ikke altid, som det bør være. Og det tror jeg også at vi er lige optaget af at rette op på.

Men der er mange ting, jeg har funderet over i forsøget på at forstå, hvad det er, oppositionen gerne vil og kan så meget bedre end vi. Jeg forstår på en af meldingerne fra de sidste dage, at fremover skal de offentlige budgetter kun pristalsreguleres. Men overførslerne, forstår jeg så på det, hr. Fogh Rasmussen er citeret for i dag, tror jeg det er, skal fortsat satsreguleres. Er det ikke rigtigt forstået? Så det forlig har vi stadig væk.

Men så er det, jeg ikke rigtig kan få det til at passe alt sammen. For det, der så er tilbage, er jo i meget høj grad den løn, vi giver vores 700.000-800.000 offentligt ansatte, og hvis det ene kun reguleres med inflationen, og det andet skal reguleres med mere end inflationen, så skal de jo sættes ned i løn. Eller også skal der være meget, meget færre af dem. Men det er jo så måske det, der viser tilbage til regnestykket med de 65.000, der mangler om nogle år.

Vel, jeg synes, at det her er vigtige temaer. Jeg synes ikke, de har været så stærkt belyst, som de burde være, og derfor skal jeg gerne gentage, at hvis det er helt forkert, hvad jeg her har opfattet, for det er jo lidt fragmentarisk, hvad man kan samle sammen, så håber jeg, at der bliver rig lejlighed til om ikke i dag, for det kunne vi jo sikkert få tiden til at gå med helt frem til jul, men så i hvert fald i januar, når regeringen fremlægger sin nye fremskrivning til 2010 og meget præcist redegør for sine forudsætninger, at vi så kan få at vide helt præcist og punkt for punkt, hvor det er, der er nogle helt andre økonomiske sammenhænge, som Venstre, De Konservative og andre partier her i Tinget mener vil gøre sig gældende i de næste 10 år. Det synes jeg er en vigtig diskussion, for vi kan jo alle sammen slå ud med armene og sige, hvad vi gerne vil, men vi har vel også alle sammen en forpligtelse til at prøve at